

νομίζουμε πὼς ὁ κ. Οἰκονόμου εἶταν ὁ ἄνθρωπος πού
χρειαζότανε τὸ ἐπίσημο θεᾶτρό μας κι' ὅτι ἂν ἔμενε
ἐκεῖ μέσα μ' ἀπόλυτη ἐλευθερία ἔλα θὰ διορθωνόν-
τουσαν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ ἀργὰ ἢ γρήγορα θε-
βρισκε τὸ δρόμο της. Ἄλλως τε ὡς τὰ τῶρα δυὸ
ἄθρῳποι δείξανε πὼς ἔχουνε τὰ προσόντα καὶ τὴ θέ-
ληση νὰ δουλέψουνε γιὰ τὴν ἀναγέννηση τοῦ θεάτρου
μας· ὁ Χρηστομάνος κι' ὁ Οἰκονόμου. Κι' ὁ μὲν πρῶ-
τος φαίνεται πὼς κουράστηκε πιά καὶ τραβήχτηκε,
ὁ δὲ δεύτερος φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ μένη ὑποτακτι-
κὸς στὸν κ. Βλάχο καὶ θὰ τραβήχτει κι' αὐτός. Ἔ-
τσι γυρνοῦμε πάλι στὴν πρωτόγονη κατάστασι κ'
ἔχει ὁ Θεός!

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ.

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΝΙΟΤΗ

Στὴν κρουσταλένια δίπλα τῆ βρουσοῦλα,
Ροδοδαρνοῦλα...
Παρίκει ἓνα πλατίνι ξεραμένο
Ἄχ, τὸ καημένο!

Κυλᾶ τὸ ρέμα δροσερὸ
Καὶ στὰ λευκὰ χαλίκια μουρμουρίζει...
Τὰ ριζιμὰ κοτρώνια πὼς ξεσπρίκει...
Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γκρεμνός·
Πάνω, οὐρανὸς
Ἐάν τὴν αὐγὴ τῆς Εὐτυχίας γαλανός.
Λιοπύρι πρῶτο, καυτέρω.

Μὲς στὰ νερὰ τὰ δροσερὰ
Κάποια λευκὴ Καλοκυρὰ
Πουρνάρια, πῦκα ἔχει γκρεμίσαι,
Παλάτι ζωτικὸ ἔχει χτίσαι.
Βατράχια τόσα ἀγκαλιασμένα,
Ζευγαρωμένα,
— Τῆς λάμιας τοῦ Νεροῦ γεννήματα!..
Ὅση χαρὰ τριγύρω, τόσα μνήματα
Ζωῆς κι' ἀγάπης καὶ χαρᾶς.—

Τ' αὐτὰ τῶν φρύνων κάνουν κομπολόγια
Οἱ Λάμιες, καὶ ἀρχινοῦν τὰ μοιρολόγια
Τῆς Νιότης τῆς πεντάμορφης τῆς ἀδερρῆς
Τῆς λιόκαλης ἀγάπης...
— Μαῦρος Ἀράπης

Ἡρῶ ἀπὸ τόπο μακρινὸ, πού τὸ τετράφυλλο
Τριφύλλι ἐνθίζει.—
Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἓνα τριαντάφυλλο,
Καὶ ὀμπρὸς τῆς Νιότης γονατίζει...
Μὲ μιὰ ἀστραπή ἀπ' τὰ βῆθ τῆς ματιᾶς του τῆς
[κρυφῆς.

Τῆς τὸ χαρίζει!

Ὅμιε, καημός!
Θρηνηστε τῆς σπηλιάς οἱ κοπελοῦδες!
Ααμπρόχρωμες θρηνηστε πεταλοῦδες!
Ἀράχνες, κλάψτε στῆς Νεράιδας τῆ σπηλιά!

Γεράκια ἀπὸ τὴν πέτρινη φωλιά,
Βουβὰ σταθίτε!
Κ' ἐσεῖς, βατράχια,
Κάτου ἀπ' τὰ βράχια,

Τὸ γόργαρο θολώστε τὸ νερὸ!
Μέλισσες, κάμπιες, καὶ σκουλήκια,
Ὅχεντρες σαῦρες,

Ρουπιάκια, πῦκα καὶ πλατίνια, ρεῖκια,
Καὶ φτέρη καὶ πουρνάρια,
Καὶ σεῖς, μὲ δίχως ὄνομα χορτάρια,
Ποῦ στῆς κυρᾶς το διαβὰ ἀργοκουνιέστε,
Θλιμμένα πίστε

Τὸ μοιρολόδι τῆς Νιότης μας τὸ θλιβερό!
— Ἄχ! τί ὄρες μαῦρες!
Τὸ βλαστημάνημά σου, ὦ Φύση, πάψε
καὶ κλάψε!

Γιατ' εἶταν τὸ τριαντάφυλλο φαρμακερὸ!

— Νεράιδα, μὴ μοῦ πάρης τὴ μιλιὰ!
Ἦρθα κ' ἐγὼ τῆ Νιότη γιὰ νὰ κλάψω
Σιμὰ στὴν ἐλατόφραχτη σπηλιά,
Ποῦναί γιομάτη νοχτερίδες!
Ἄχ θέλω νὰ θρηνησω πρὶ νὰ πῶ
Στὸν κόσμον αὐτὸ νὰ ζῶ, προτοῦ βρεθῶ
Σὲ κάποιον τοῦ Ἄπειρου ἀφαντο βασιλεῖο,
Σὲ κάποιον Ἥλιο!
Στῆς θλίψης τὸ νερὸ ἔσε νὰ πλυθῶ
Πρὶν νεκροθῶναι κ' οἱ στερνές μου ἐλπίδες!

Τ' εἶν' αὐτὸ, ὦ Λάμια; Τ' εἶν' αὐτὸ
Τὸ σύγγερον, καὶ ποῖ τὸ ποδοβολητό;
Ποιοὶ στὸ ρουμάνι, μὲ φλογόβουλα κεφάλια,
Καβάλλα σὲ ἄγρια, δόλωμαυρα βουβάλια,
Ποιοὶ κατεβαίνουν
Καὶ ποῦ πηγαίνουν;
Ἢ! σεῖς! Σταθεῖτε, Δράκοι τοῦ καημοῦ!
Ἔξ τὸ προστάζει ὁ Βασιλεὺς τοῦ χαλασμοῦ.

Μιᾶς Κορδιλίερας οὐρανοθεμέλιωτης
Ἀμφοδίφως, μελανοπτέρουος θὰ γίνω κόντορας
Ἄπάνου σας μὲ ὄρμη γιὰ νὰ χουμήξω
Καὶ μὲ τὰ νύχια μου
Καὶ μὲ τὸ ἀχόρταγο τὸ στόμα μου,
Θὰ σκίσω τὰ βουβάλια σας, τὰ σπλάχνα σας θ' ἀνοίξω,
Καὶ μὲ τὸ πυρωμένο τὸ αἷμα σας ἀφοῦ μεθύσω,
Τῆς Νιότης τὸ φονιά θ' ἀναζητήσω!

Ὁ! καὶ ἂν τὸν βρῶ! καὶ ἂν πῶ τὸ γαῖμα του
Τί κύκνος χιονοπτέρουος μὲ μιὰς θὰ γίνω!
Καὶ ἀπὸ τῆ λίμνη τὴν Ἀκύμαντη
Τὸν ἡλιογέννητο θὰ κόψω κρίνο.
Στῆς Νιότης, τῆς φτωχῆς φαρμακωμένης,
Τῆς ὁμορφῆς Νεράιδας, τῆς μαρμαρωμένης,
Τὰ πόδια, ἓνα τραγεῦδι μαγικὸ θ' ἀρχίσω
Μὲ τὸν ἀχὸ τοῦ θὰ τὴν ἀσπαστήσω
Καὶ μὲς στὴν ἁρμονία θὰ ξεψυχήσω...

Καὶ θὰ μὲ θάψῃ ἡ μαῦρη λάμια
Σιμὰ στὸ ρέμμα, στὰ καλάμια!..

(Μοναστήρι τὰ Κλειστά
Βουνὸ τῆς Ὀξιάς).

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ΚΙ ΑΛΛΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Φίλε Νουμά,
Ἐπιθετὸ πὼς δὲ θῆχης καμιά δυσκολία νὰ
στολισῆς τὸ βαρβαροπαζαρό σου μὲ τῆνομα τοῦ σε-
βαστοῦ μου ἄλλοτε καθηγητῆ κ. Ἄλκ. Κρασσᾶ
καὶ νὰ κρεμάσῃς ἓνα μαργαρίτη πού ξεσκάρισα δια-
βάζοντας κάποιον τοῦ βιβλίου. Δὲ σοῦ φαίνεται μάλι-
στα πὼς ὁ κ. Κρασσᾶς, μὲ τίς παχιές καὶ τορνε-
μίνες λέξεις καὶ φράσεις τῆς ὑπερκαθαρεύουσας πού
μαστορέθει, εἶταν ἀπαραίτητος γιὰ τὴ δουλειὰ πού
καταπίστευσε τότες τελευταῖα καὶ πὼς ἡ εἰκόνα
του, μὲς στοὺς τόσους ἄλλους πού μαζέψες, θὰ δώ-
σῃ μιὰ ἰδιαίτερη λαμπρότητα; Θαρρῶ κιόλα πὼς σὲ
πέτυχα στὸ τσάκι γιατί ὁ μαργαρίτης πού σοῦ
βρῆκα εἶναι Δοτικὴ καὶ ξέρω καλά πόσο σ' ἀρέσουν
αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ μαργαριτάρια πού τὰ φα-
ρεύουν πάντα σὲ πολὺ καθάρᾳ, μὰ καὶ πολὺ ριχὰ
νερά.— Λοιπὸν ὁ κ. Κρασσᾶς γράφει στὸ τέλος τῆς
σελ. 89 § 47 τοῦ Κληρον. του Δικαίου α.... Περὶ
τῶν τῶ Συμβολαιογράφων ἢ τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ
περιερχομένων...» καὶ ἐπαναλαμβάνει στὴ σελ. 89
τοῦ § 49 «... ἢ τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ κατὰ τὸν
ὀργανισμὸν...» καὶ παρακάτω στὸν ἴδιον § στίχ. 17
«Τῶ συμβολαιογράφων ἢ τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ κα-
ταλειπόμενον...». Αὐτὰ ἔχω μὲ τὴν ἐπιφύλαξη, ἐν-
νοεῖται, νὰ σοῦ τὸν ξαναπαραδώσω ἀργότερα.

Μὲ πολλὴ ἐχτίμησι
Χαλκίδα, 28 τοῦ Ἀπριλίου 1906.
ΕΝΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν
Φρ. 7ρ. 10.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΙΤΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κισκόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν,
Σταθμοῦ Τροχιδρόμου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέ-
του (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ

οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» πὼς τὸ ἄρθρον
τοῦ Δημητριάδη «Γιατὶ δὲν ἔχουμε στρατὸ»,
πού τυπώθηκε σὶδ 184 φύλλο, ξανατυπώθηκε
σὲ ξεχωριστὸ φυλλάδιο καὶ στάλθηκε σὲ πολ-
λοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ σ' ὅλα τὰ στρατιωτικὰ
γραφεῖα. Ἄ διαβάστηκε ἢ ἂ δὲ διαβάστηκε τὸ
ἄρθρον ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς μας δὲν μπο-
ροῦμε νὰν τὸ ξέρουμε· ἐλπίζουμε ὅμως νὰ δια-
βάστηκε ἀφοῦ εἶτανε σύντομο, καλογραμμένο καὶ
καλοτυπωμένο, σὲ γυαλιστερὸ χαρτὶ, κὶ ἀφοῦ
μάλιστα τοὺς στάλθηκε χάρισμα. Μπορεῖ νὰ
μὴ συγκίνησε, νὰ μὴν ἐνθουσίασε, νὰ μὴν ἔ-
πεισε τοὺς ἀξιωματικούς μας πὼς ἡ καθαρεύου-
σα εἶναι ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ πού δὲν ἔχουμε
στρατὸ, καθὼς τὰποδείχνε θεοφάνερα ὁ Δημη-
τριάδης σὶδ γερὸ καὶ φωτεινότατο ἄρθρον του,
μὰ πάλι τῶν ἀδυνάτων νὰ παραδεχοῦμε πὼς
τὸ ἄρθρον πετάχτηκε στὰ σκουπίδια δίχως νὰ
διαβαστεῖ δὲν τοῦ ἄξιζε τέτια τύχη ἀφοῦ, εἴ-
παμε, εἶταν καὶ σὲ καλὸ χαρτὶ τυπωμένο.

Τί λοιπὸ φρονοῦνε οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ
Στρ. Σώματα πού τὸ λάβανε τὸ ἄρθρον, δὲν τὸ
ξέρουμε· ξέρουμε μοναχὰ πὼς ἓνα στρατιωτι-
κὸ σῶμα, τὸ 12ο πεζικὸ Σύνταγμα, ἀποδοκι-
μᾶζει τίς ἰδέες τοῦ συνεργάτη μας, γιατί μονά-
χα τὸ 12ο Σύνταγμα εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ
μᾶς ἀπαντήσει καὶ ἡ ἀπάντησή του εἶταν πολ-
λὴ εὐχλωτὴ καὶ πολὺ... στρατιωτικὴ πῆρε
δηλ. τὰ φυλλάδια πού τοῦ στείλαμε, τᾶκανε ὁ-
μορφα ὁμορφα ἓνα δεματάκι, κόλλησε μιὰ ἐπι-
γραφή ἀπάνον «Τὸ 12ον Πεζικὸν Σύνταγμα
πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ὁ Νουμάς»— Ἀθῆνας—
Ἀπαράδεκτα» καὶ μᾶς τὰ γύρισε σὶδ γραφεῖο
μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Πολὺ θυμώδικο φαίνεται
νᾶναι τὸ 12ο Πεζικὸ (νὰ μᾶς συμπαθᾶει πού
τοῦ βγάζουμε αὐτὲς τίς ἀγκίδες, τὰ τελικὰ του
ν) Σύνταγμα γιὰ νὰ φερθεῖ ἔτσι. Ἄ δὲν τοῦ
ἀρέσανε οἱ ἰδέες μας μποροῦσε νὰ μὴν τίς πα-
ραδεχεῖ, ἂν εὗρισκε τὸ φυλλάδιό μας κακοτυ-
πωμένο μποροῦσε νὰν τὸ πετάξει στὰ σκουπί-
δια, ἂν ἀνακάλυπτε προδοσίαν στὶς ἰδέες τοῦ
Δημητριάδη μποροῦσε νὰ ξεκινήσει ἀπὸ κεῖ

πὸν ἔδρεύει (ἔτσι δὲν τὸ λένε;) καὶ νάρθει ἐδῶ νὰ σφάζει τὸ συνεργάτη μας. Δικαίωμα του νὰν τὰ κάνει δὲν αὐτὰ καὶ ἀκόμα περσότερα, μὰ τὸ 12ο θέλησε νὰ δαίξει πὺδ χτυπητὰ τὴν ἀποδοκιμασία του καὶ γι' αὐτὸ στέλλοντάς μας πίσω τὰ φυλλάδια μὰς ἀπόδειξε πὺς οὔτε νὰν τὰ πιάσει στὰ χέρια του δὲν καταδέχτηκε.

Τὸ 12ο λοιπὸν, σὰν καθαρευουσιάνικο πὺν εἶναι, ἀξίζει νὰ χαριστεῖ, *τιμῆς ἔνεκεν*, στὸ Μιστριώτη, ὅπως χαρίζονται σὲ βασιλιάδες καὶ σ' ἄλλους ἐπίσημους διάφορα στρ. σώματα, καὶ νὰκούγεται δῶ καὶ ὁμπρὸς ὄχι γιὰ «12ον Πεζικὸν Σύνταγμα», ἀλλὰ γιὰ Σύνταγμα τοῦ Μιστριώτη. Καλοροϊζικο.

ΟΙ «ΚΑΙΡΟΙ»

χαλάσανε τὸν κόσμον τὶς προάλλες, γιατί θαρρεῖτε; Γιατί τὸ Βαγγέλιο σὲ δὺο τρεῖς ἐκκλησιῆς ἀπαγγέλλεται ἤσυχον καὶ ψυχρὰ... καὶ ὄχι μελωδικῶς, δηλ. δὲν τραγουδιέται, καθὼς ἐπεκράτησε ἀνεκὰθεν συνθήσια κτλ.

«Καιουργεῖ δὲ ἀσυτῶλως ὁ ἱερεὺς ὁ ἀπαγγέλλων οὕτως τὸ Εὐαγγέλιον» φωνάζουν οἱ «Καιροὶ», καὶ ξεραίνεται: στὰ γέλια ὅποιος διαβάξει τέτιες ἀνοησίες, λέμε τοῦ λόγου μας. Ἀμήμητος εἶναι καμιά φορὰ ὁ ὑπερθεαστώτατος κ. Κανελλίδης καὶ μάλιστα ἄμα καταπιάνεται τέτια ζητήματα.

ΚΑΙΡΑ

φημερίδα ἔγραψε πὺς στὸν Εἰσαγγελεῖα κ. Ἀντωνιάδη «ἐπεβλήθη πειθαρχικὴ ποινὴ διὰ τὰ γνωστά του παραπτώματα», καὶ βγήκε κάποιος τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἀπόδειξε πὺς ψέματα ἔγραψε ἡ φημερίδα ἀφοῦ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις (ποῦ τὴ δημοσίευσεν κίολας) ἀθώωνε τὸν κ. Ἀντωνιάδη ἀντὶ νὰ τὸν καταδικάζει.

Αὐτὸ ἀποδείχνει πόσο εὐκολὰ καὶ ἀσυλλόγιστα κουρελιάζονται οἱ ὑπόληψες ἀπὸ μερικὲς ἐφημερίδες, μὰ τὸ κακὸ δὲ σταματᾷ: ἴσαμε δῶ, ἔχει καὶ ἑκαλολοῦθημα, γιατί κείνος πὺ δημοσιεύει τὴν ἀθωωτικὴ ἀπόφασις φοβηρίζει πὺς ἀκαλὸν εἶναι νὰ σταματήσῃ ἔως ἐδῶ ὁ ἀηθὴς κατὰ τοῦ κ. Ἀντωνιάδη πόλεμος, ἵνα μὴ τῆς ὑπομονῆς ἐξαντλουμένης ξεσκεπασθοῦν ὅσα δὲν πρέπει νὰ ξεσκεπασθοῦν.

Μ' ἄλλα λόγια δὲ κ. Ἀντωνιάδης ξέρει πράματα καὶ δὲ θέλει νὰν τὰ πεῖ, σὰ νὰ συχωριέται σ' ἕναν Εἰσαγγελεῖα νὰ κρατᾷ σκεπασμένα πράματα πὺ καταλαβαίνει πὺς πρέπει νὰ ξεσκεπαστοῦν.

Κι αὐτὸ τὸ νόσημο ἡ ψεύτικη εἰδηση δημοσιεύτηκε στὴν... «Ἀλήθεια».

ΠΑΛΙ

ἀρχίνησε ἀριὰ ἀριὰ νὰ γίνεται κουβέντα στὶς φημερίδες γιὰ τὰ καλοκαιριάτικα καπέλλα τῶν ἀξιωματικῶ μας γιατί «ὡς μετ' ἐλιτάσεως διαδίδεται», θὰ ὑποχρεωθῶμεν φέτος νὰ φορέσουν τὰ καινούρια καπέλλα πὺ πρόπερσι οἱ φημερίδες τὰ ὀνομάσανε Ρούσσινα καλπάκια καὶ χαλάσανε τὸν κόσμον γι' αὐτὰ.

Στὰ νύχια στέκονται νὰ ξαναρχίσουν καὶ φέτος τὶς ἴδιες ἀνοησιῆς καὶ νὰ βγάλουν τὸ λαϊμὸ τους φωνάζοντας γιὰ προδοσιῆς καὶ γιὰ ἐκρωσισμὸ τοῦ στρατοῦ μας, σὰ νὰν τὸν φτιάχνουν τὸ στρατὸ τὰ καπέλλα καὶ ὄχι τὰ κεφάλια, πὺ ἄμα τύχει νῆναι γιομάτα δὲ δίνουν πεντάρια ἂν τὰ σκεπάσεις μετ' Ρούσσινο καλπάκι ἢ μετ' περικεφαλαῖα Μακεδονιστικῆ.

Καὶ οἱ Ἀβδηρίτες, θαρροῦμε, μετ' αὐτὴ τέτια χανόντουσαν.

ΣΤΟ ΔΑΔΙ

τοῦ δήμου Ὀλυμπίων ὁ εἰρηνοδίκης μετ' τὸ Γραμματικὸ του τσακώθηκαν καταμεσίς στὴν ἀγορὰ καὶ σπάσανε τὰ κεφάλια τους καὶ ὁ κόσμος γλεντοῦσε μετ' αὐτούς.

Δὲ μάθαμε ἂν τὸ Ὑπουργεῖο τοὺς παρασημοφόρησε ἢ τοὺς προβίβασε, μὰ ξέρουμε πὺς αὔριο καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος θὰ δικάσουνε τοὺς θεατῆς τους γιὰ κανένα παρόμοιο φταῖσμα καὶ θὰ ζητήσουν νὰ ἐφαρμώσουν ἀπάνου τους τὸ νόμον, πὺ τόσο ἀδιάντροπα καὶ οἱ δὺο τους τὸν τσαλαπατήσανε μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Τουλάχιστον νὰ σκέφτηκε τὸ Ὑπουργεῖο νὰν τοὺς μεταθέσει καὶ τοὺς δὺο ἀπὸ κεῖ τὴν ἄλλη μέρα;

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΩΤΟΜΑΘΗΤΗ

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ*

Μ' ὅποιον τρόπο καὶ ἂν δεξιῶνται τὸ κορμί, εἴτε καίγειται γλήγορα μέσα σὲ φούρνον εἴτε δεξιῶνται σιγανὰ σὰν πεθάνει (καθὼς σὰ σαλπίζει ἀθαρτὸ ἢ θαμνὸν), εἴτε δεξιῶνται γλήγορα μετ' ζωτικὸν ἀσθηρῶσ αἷμα ὅσο ἀκόμα ζεῖ, μετ' ὄλους ἀσθηρῶσ τοὺς τρόπους ἀλλάζει στὰ ἴδια πράματα. Τὸ τέλος εἶναι πάντα τὸ ἔδιο, δηλαδή νερὸ, καρβουνικὸ ξυνὸ, ἀμμονία, ἀλάτια.

Ἀφτὰ εἶναι τὰ πράματα πὺ γίνονται μέσα στὸ αἷμα μετ' τὸν ὀξιδωμὸ τοῦ κορμιοῦ, καὶ ἀφτὰ εἶναι τὰ πράματα πὺ πρέπει πάντα νὰ ξεκάνει.

Ἐξὸν τὸ νερὸ πὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν ὀξιδωμὸ τῶν στερεῶν τοῦ κορμιοῦ, πίνουμε πάντα καὶ μεγάλο ποσὸ νερὸ, μέρος γιατί εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη τὰ κορμιά μας νὰ εἶναι πάντα ἀπὸ μέσα νοτερά, μέρος γιατί θροφὴ δὲν περνᾷ μέσα στὸ αἷμα ἔξὸν λιωμένη μέσα σὲ νερὸ, καὶ μέρος γιατί μὰς χρειάζεται ἐσωτερικὸν νύψμον ἀπαράλλαχτα ὅπως ἐξωτερικὸν. Ἄν ὄλονα δὲν περνοῦσε τὰ κορμιά μας ἕνα ρεματάκι, σὰ νὰ πούμε, νερὸ καὶ δὲν ζέπλενε κάθε ἀκαθαρσία, τότες γλήγορα θὰ στοῦμπωναν, ὅπως ἡ μηχανὴ στοῦμπώνει ἀπὸ καπνιά καὶ στάχτη, ἂν δὲν παστρεφεῖ προσεχτικὰ. Πρέπει λοιπὸν καθεμέρα νὰ ξεκάνουμε μεγάλο ποσὸ ἀποπλύματα, χῶρια ἐκεῖνο τὸ νερὸ πὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ κάψιμο τοῦ ὕδρογόνου τῆς θροφῆς μας.

Εἶδαμε πρὶν πὺς μεγάλο ποσὸ καρβουνικὸ ξυνὸ βγαίνει ἀπὸ τὰ πλεμόνια μας ἐνῶ μπαίνει μέσα ὀξυγόνον. Μετ' τὸν ἴδιον δρόμον φέβγει μεγάλο ποσὸ νερὸ. Τὸ ξέρετε πὺς ὅσο στεγνὸς καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀέρας πὺ ἀνασαίνουμε, ξαναβγαίνει ἀπὸ τὸ κορμὶ μας πάντα κατανωτερός.

Εἶδαμε καὶ πὺς τὸ αἷμα ξελαγαρίζει ἰδρωτὰ μέσα στὶς ἰδρωτικῆς βελανίδες, καὶ ἔτσι ἀπάνου στὸ πετσί. Ὁ ἰδρωτὰς δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ νερὸ μετ' λίγο ἀλάτι μέσα του. Τὸ πετσί λοιπὸν βοηθᾷ τὸν καθαρισμό τοῦ κορμιοῦ ξεχύνοντας διὰ μέσον τῶν ἰδρωτικῶν βελανιδιῶν νερὸ κάπως ἀλατισμένο. Μὴν ξεχνᾷτε ἀκόμα πὺς ἀρκετὸ νερὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ πετσί μας χωρὶς νὰν τὸ νιώθουμε. Ἀντὶς νὰ κάθεται ἀπάνου στὸ πετσί ὡς σταλαματιῆς ἰδρωτὰς, φέβγει ἀμέσως ὡς ἀχνός. Τὸ ἴδιον διὰ μέσον τοῦ πετσιοῦ βγαίνει καὶ λίγο καρβουνικὸ ξυνὸ.

54. Τώρα μένει νὰ μάθουμε μετ' τί τρόπο τὸ αἷμα ξεκάνει τὴν ἀμμονία καὶ τ' ἄλλα ἀλάτια ὅσα δὲ βγαίνουνε διὰ μέσον τοῦ πετσιοῦ.

Ἀφτὰ λιωμένα μέσα σὲ μεγάλο ποσὸ νερὸ, τὰ ξελαγαρίζουν ἀπὸ τὸ αἷμα τὰ νεφρὰ, δηλαδή τὰ νεφρὰ τὰ ξελαγαρίζουν ὡς ὄθρος.

Τί εἶναι νεφρὰ; Ἄλλοτες θὰ μάθετε περισσότερα

* Κοίταξτε φύλλα 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 194, 195 καὶ 196.

τὸ τί εἶναι. Γιὰ τὸ σημερινὸ μας σκοπὸ σῶνε ἂ σὰς ξεγῆσω πὺς τὸ νεφρὸ εἶναι δερμάτι μακρῆς σωληνωπῆς βελανίδες, ὄχι πολὺ ἀλλιώτικες ἀπὸ τὶς ἰδρωτικῆς, ὄλες δεμένες μαζί σὲ στρογγυλόνον ὄγκον. Μέσα σ' ἀφτὰς τὶς βελανίδες τὸ αἷμα ξελαγαρίζει ὄθρος ἀπαράλλαχτα ὅπως ἰδρωτὰ μέσα σὲς ἰδρωτικῆς. Οἱ βελανίδες οἱ ἴδιες γίνονται ἕνα καὶ φτιάχνουνε συντροφικὸ σωληνάρι ἢ ἀγωγὸ πὺ πηγαίνει τὸ ὄθρος ὡς στὴ φύσκα, ἀπ' ὅπου τὸ βγάζουμε ὅταν εἶναι ἀνάγκη.

Καὶ τί εἶναι ὄθρος; ὄθρος εἶναι νερὸ μετ' μέσα του μερικὰ ἀλάτια λιωμένα, καὶ μάλιστα ἀμμονία. Ἡ ἀμμονία του ἔχει δικὴ τῆς μορφή ὄντας ἀνακατεμένη μετ' λίγο καρβουνικὸ ξυνὸ, δηλαδή εἶναι ὅ,τι λένε ὀθρικῆ. Ἄν καὶ ἡ ὀθρικῆ δὲν εἶναι καθαρὸ ἀμμονία, εἶναι ὄμως σὰ νὰ πούμε πρῶτη τῆς ξαδέσφης.

Τὰ τρία λοιπὸν στρατιὰ ἀπ' ὅπου καθαρίζεται τὸ αἷμα καὶ ξεκάνει τὰ σκουπίδια του, εἶναι τὰ πλεμόνια, τὰ νεφρὰ, τὸ πετσί. Μετ' τὸ στρατὶ τῶν πλεμόνων φέβγει καρβουνικὸ ξυνὸ καὶ νερὸ μετ' τῶν νεφρῶν, φέβγει νερὸ, ἀμμονία σὲ μορφή ὀθρικῆς, καὶ διάφορα ἀλάτια μετ' τοῦ πετσιοῦ, φέβγει νερὸ καὶ μερικὰ ἀλάτια. Καθὼς τὸ αἷμα περνᾷ πλεμόνια, νεφρὰ, πετσί, πετᾷ λίγο λίγο τὶς ἀκαθαρσιῆς πὺ τὸ βαραινούν — μὰ ἰδῶ, μὰ ἐκεῖ — καὶ γυρίζει ἀχνότερο καὶ χλωρότερο. Ἡ ἀνάγκη νὰ ξεκάνει καρβουνικὸ ξυνὸ καὶ νὰ προμηθεφεῖ καινούργιον ὀξυγόνον εἶναι πὺς μεγάλη παρὰ νὰ ξεκάνει εἴτε ἀμμονία εἴτε ἀλάτια. Ἐτσι λοιπὸν, ἐνῶ τὸ αἷμα πὺ ἀφίνει τὴν ἀριστέρη κοιλίτσα πρὶν πὺ ὅλο του νὰ περάσει τὰ πλεμόνια πρὶν ξαναγυρίσει στὴν ἀριστέρη κοιλίτσα πάλι, μοναχὰ μέρος του περνᾷ τὰ νεφρὰ, ἴσα ἴσα ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γυμνάσει μετ' κάθε χτύπον τὶς ἀρτηρίτσες πὺ πηγαίνουνε ὡς ἀφτὰ τὰ ὄργανα. Τὸ αἷμα ρουφᾷ μεγάλες ρουφηξιῆς ὀξυγόνου καὶ ξεφουσιᾷ μεγάλα ποσὰ καρβουνικὸ ξυνὸ, μὰ τοῦ φτάνει ἂν ξεκάνει τὴν ἀμμονία του καὶ τ' ἄλλα σιγὰ σιγὰ, σταλιὰ σταλιὰ.

Τὰ τρία στρατιὰ κατορθώνουνε μεταξὺ τους νὰ καθαρίζουν τὸ αἷμα καὶ νὰν τὸ ξαναζωντανέουν, δουλεύοντας πάλι κατὰ τὴν ἑξαστρίθειαν καὶ ξεπαστρίθειαν πολὺ ὅταν παρατρώμε ἢ παραπίνουμε ἢ παραδουλεύουμε, καὶ πάλι ἐνεργώντας μετ' τὴ βολή τους καὶ σιγὰ σιγὰ ὅταν τρώμε λίγο ἢ ὅταν τὸ κορμὶ μας ἀκίνηται.

ΜΕΡΟΣ ΕΝΝΑΤΟ

**τὸ παραμῦθον μας ξαναεἰπωμένον
Λιγόλογον**

55. Ὅσοτερον ἀπ' ὅσα εἶπαμε, πρέπει νὰ καταλάβετε πὺς ζοῦμε μετ' τὴ θροφὴ πὺ τρώμε.

Ἡ θροφὴ μετ' τὸ νὰ καίγεται εἶναι δύναμης πηγὴ, γιατί σὰν καίγεται βγάζει ζέστα καὶ ἡ ζέστα εἶναι δύναμη. Σὰ θέλουμε, μπορούμε νὰ κάψουμε τὰ θροφίμα μας μέσα σὲ φούρνον, καὶ μετ' τὴ φωτιὰ τους νὰ κινήσουμε βαπόρι ἢ ἀργαστήρι: ἢ μπορούμε νὰν τὰ κάνομε μπαρούτι, καὶ νὰ ριζοῦμε κανόνια ἢ νὰ τιναζοῦμε βράχους. Ἀντὶς ἀφτὰ, ἐμεῖς τὰ καίμε μέσα στὰ κορμιά μας καὶ μεταχειρίζομαστε τὴ δύναμιν τῆς φωτιῆς τους μέσα μας.

Ἡ θροφὴ περνώντας τὸ θροφτικὸ ἀλάτι χωνέβεται, δηλαδή οἱ θροφτικῆς οὐσιῆς μετ' λίγη ἀλλαγὴ λιώνονται καὶ χωρίζονται ἀπὸ τ' ἄχρηστα σκουπίδια, καὶ ἔπειτα μπαίνουνε στὸ αἷμα καὶ γίνονται ἕνα μαζί του.

Τὸ αἷμα, σπρωγμένο ἀπὸ τὸν ἀκοίμητον χτύπον τῆς καρδιακῆς πόμπας, τρέχει ὄλο τὸ κορμὶ, καὶ μετὰ στὶς στενῆς τριχωπῆς λούζει καὶ τὸ παραμικρὸ πῆς κοματάκι κάθε μέρους. Πλουτίζοντας πάντα τὸ κάψυλόν του μετ' συχὴ προμήθειαν θροφῆς, σὲ κάθε του γύρον ρουφᾷ ὀξυγόνον ἀπὸ τὸν ἀέρα τῶν πλεμόνων καὶ ἔτσι τὸ ἀρτηρῶσ αἷμα ἀδιάκοπα σὲ κάθε μέρος τοῦ κορμιοῦ — σὲ ποντίκι, μιστὸ, κόκκαλον, νέβρον, πετσί, βελανίδες — πηγαίνει καψόφυλα μαζί μετ' ὀξυγόνον πὺ τὰ καίει.

Παντοῦ γίνεται ὀξιδωμός, δηλαδή κάψιμο, σὲ μερικὰ μέρη καὶ ὄρες δυνατὰ, σ' ἄλλα μέρη καὶ ὄρες σιγανὰ, καὶ μετ' τὸν ὀξιδωμὸν τὸ ἀρτηρῶσ αἷμα τὸ πλοῦσιον σὲ ὀξυγόνον ἀλλάζει στὸ φλεβῶσ αἷμα τὸ φτωχὸ σὲ ὀξυγόνον. Ἀπὸ τὰ πιάτερα μέρη ὅπου γίνεται ὀξιδωμός τὸ φλεβῶσ αἷμα φέβγει ζεστότερον παρὰ